

Mihret (1980): 'Een Buurtbaan kan ik samen doen met mijn opleiding voor kraamzorg'

Waar en sinds wanneer woon je in Utrecht?

'Ik woon met mijn twee kinderen sinds 2015 in Overvecht. Daarvoor was ik in Winterswijk. Ik ben in 2015 hier in Nederland gekomen en heb in één jaar mijn verblijfsvergunning kunnen krijgen. De COA heeft toen gezocht voor een woning voor mij. En die hebben ze gevonden in Overvecht.'

Waar kwam je dan vandaan?

'Ik kom uit Eritrea, maar daar kon ik niet blijven wonen. Vanuit Eritrea vluchten veel mensen naar Ethiopië en Sudan. Ikzelf ben naar Sudan gegaan en daar heb ik zeven jaar gewoond. Pas toen kon ik met een vliegtuig naar Nederland. Want met een boot wilde ik echt niet. Dat is veel te gevaarlijk. Ik wilde zeker niet met mijn kinderen met een boot.'

Wat mis je het meest van je geboorteland Eritrea?

'Mijn ouders. Al twaalf jaar lang heb ik ze niet gezien. Ze hebben mijn kinderen ook nog nooit gezien. We spreken elkaar wel regelmatig met de telefoon, met skype soms als dat lukt. Maar dat is niet echt zien. Misschien ga ik ze nog ooit weer zien, maar ik denk het niet. In Nederland vind ik het wel fijn. Ik kan hier wel goed wonen met mijn kinderen.'

Nu heb je een bijstandsuitkering, hoe lang al en hoe gaat het vinden van werk?

'Mijn uitkering heb ik nu vijf jaar. Eerst heb ik Nederlands moeten leren. Dat ging pas echt beginnen met mijn inburgeringscursus. Die heb ik in 2017-2018 gedaan. Nu ben ik begonnen met een opleiding voor kraamzorg bij ROC Midden Nederland. In Eritrea heb ik al gewerkt in de kraamzorg. Voor de opleiding doe ik nu ook een stage bij het Krachtstation op Kanaleneiland. Dat is dan twee keer per week. Ook doe ik nog een dag stage bij de GGD. Dan help ik bij een corona teststraat. Als het goed gaat hoop ik dan volgende zomer mijn diploma kraamzorg niveau 2 te halen. Betaald werk heb ik nu nog niet. Dat vind ik wel jammer.'

Maar solliciteer je nu ook?

'Daar ben ik nu wel mee bezig. Samen met andere vrouwen uit vooral Eritrea zijn we in een groep bij elkaar, elke donderdagmiddag. We doen dan dingen samen en praten over alles. Dan helpt Sunita ons ook met het maken van een CV en in het schrijven van een sollicitatiebrief. Sunita heeft mij eerder ook geholpen met het vinden van de opleiding van de kraamzorg. Zij is in Zuilen aan het werk bij de BuurtWerkKamer. Daar wil ik dan graag gaan werken in een Buurtbaan.'

Dat klinkt goed, wil je beginnen in een Buurtbaan nadat je klaar bent met de opleiding?

'Ja, dat is heel belangrijk voor mij. Want ik wil na mijn diploma door gaan met de opleiding voor kraamzorg op niveau 3. Die opleiding is twee dagen per week en dan kan ik daarnaast nog drie dagen per week werken. Zo kan ik mijn eigen geld verdienen en mijn opleiding zelf betalen. Dan hoeft ik daar geen geld meer voor te krijgen van de bijstand. Die opleiding niveau 3 duurt drie jaar, dus dat is lang. Dan wil ik niet de hele tijd een bijstandsuitkering hebben. Kan ik wel werk krijgen voor drie dagen per week in een Buurtbaan?'

Ja dat zou kunnen; in het voorstel van ons aan de gemeenteraad gaat het om Buurtbanen voor drie dagen per week of meer.

Maar waarom in een Buurtbaan en niet direct in een baan bij de kraamzorg of ergens anders?

‘Bij werk vragen ze altijd diploma’s en voor een Buurtbaan is een diploma niet nodig. Toch?’

Dat klopt, in een Buurtbaan kun je zonder diploma’s ook aan de slag bij een buurtorganisatie.

‘Dus dan kan ik wel werk krijgen in een Buurtbaan. Ook moet je bij werk vaak goed Nederlands kunnen spreken en dat kan ik nog beter leren. Als ik een Buurtbaan kan krijgen bij Sunita in de BuurtWerkKamer dan kan ik daar ook nog beter Nederlands leren.’

Maar je spreekt al redelijk goed Nederlands!

‘Maar nog lang niet zo goed als mijn kinderen, die kunnen het goed spreken. Mijn jongste is zes jaar en de oudste is nu elf en gaat straks al naar de middelbare school. Die spreekt heel goed Nederlands’

Klinkt allemaal heel goed of is er toch iets in Nederland wat minder goed uitpakt?

‘Soms is niet iedereen hier eerlijk (of behulpzaam). Dan help ik een buurvrouw met de opvang van haar kinderen en als ik dat dan terug vraag voor mijn kinderen dan kan het niet. Ook vind ik het wel eens moeilijk om te zien hoe mijn kinderen alles doen zoals ze dat in Nederland doen, terwijl ik dan wel mis dat ze niet het respect hebben voor ouderen zoals in Eritrea. Daar waste ik de voeten van mijn vader als hij thuis kwam en dan keek ik hem niet recht in de ogen. Maar toen ik laatst een keer ziek was en mijn oudste vroeg om even mijn voeten te wassen zei hij “dat doe ik niet hoor”. Dan is hij toch wel heel Nederlands.’